

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Таццяна ДЗЕМІДОВІЧ
Добра пасядзелі...
Іранеска

2

Алена КЕДА
Веласіпед sapiens.
А чалавек?..
Фельетон

4-5

Фінскі характар
у анекдотах
ад Аляксандра ЗОТАВА

17

Вось
дык
нумар!

Толькі
на пошту
збіралася
пайсці
і вось...

Алё? Не,
памыліліся
нумарам.

Пазней.

ПОШТА

Як толькі
ў паштовую
скрыню
пакладуць
квітанцыю,
я заўсёды
бягу аплачваць.

Прыміце
«за кватэру»...

Праз тыдзень.

На пошце.

Як гэта
не аплачана?!
Я ж па квітанцыі
разлічвалася!

Відаць, вам
яе падмянілі
ў паштовай
скрыні...

Так, на вашай квітанцыі
іншы нумар!

Ну, вось і я
памылілася
нумарам!..

Канец.

ГОЛКДЭРАПЯ

Перамудравалі

Віцебск. Тры саўладальнікі прыватнага прадпрыемства вырашылі абхітрыць дзяржаву і фіктыўна прадалі свой бізнес аднаму «асацыяльнаму» мінчаніну. Новы гаспадар яшчэ і ўзнагароджанне атрымаў – дзвесце рублёў.

А бізнесмены неўзабаве займелі... галаўны боль. Нездарма ж нашы продкі казалі: «На хітрасць дай бог мудрасць». Новы гаспадар не падаў падатковую дэкларацыю і не заплаціў падаткаў больш чым на 152 тысячы рублёў.

Адным словам, перамудравалі...

Не чыста

Баранавіцкі раён. Ёсць меркаванне, што чыста не там, дзе прыбіраюць, а там, дзе не засмечваюць. На жаль, службовыя асобы аднаго прадпрыемства АПК забыліся пра гэта. І ператварылі зямельны ўчастак, атрыманы для вядзення таварнай сельскай гаспадаркі, у вялізную звалку, дзе знаходзілася больш чым 10 тон смецця!

Урон прыродзе ацэньваецца ў суму не менш за 30 тысяч рублёў. А «нячыстую» памяць будуць «лячыць» штрафамі...

Яшчэ той фрукт

Іўеўскі раён. Мясцовы прадпрымальнік, які ўдзельнічаў у пастаўках «еўрасаюзаўскіх» агародніны і садавіны ў Расію, аказаўся яшчэ тым фруктам. Па яго словах, аплата была наяўнымі грашыма, а документаў не афармлялі. У сапраўднасці ж сродкі часта паступалі з рахункаў афшорных кампаній.

Супрацоўнікам фінансавай міліцыі такія бізнесмены надакучылі як горкая рэдзька! Ды што зробіш? Вызначылі страты (бюджэт недалічыўся больш за 120 тысяч рублёў) і ўзбудзілі крымінальную справу.

За двума зайцамі

Светлагорск. Трэнер дзіцячай юнацка-спартыўнай школы пагнаўся за двума зайцамі, але... злавiлі яго. Кантралёры высветлілі, што ён паспяваў вучыць дзяцей адначасова як трэнер школы і як прадпрымальнік, атрымліваючы і зарплату падагога, і плату ад бацькоў юных спартсменаў.

Двух зайцаў прадпрымальны трэнер, вядома, забіў, але скончылася такое «паляванне» сумна: з удзелам міліцыянераў...

Па матэрыялах прэс-цэнтра Камітэта дзяржаўнага кантролю Рэспублікі Беларусь.

Мікола ПІРГЕЛЬ.

Таццяна ДЗЕМІДОВІЧ

ДОБРА ПАСЯДЗЕЛІ...

Іранеска

Ранішнім суботнім вечарам у Косці Сямёнава зазваніў тэлефон.

– Пазнаў? – пачуў ён на тым канцы проваду басавіты голас.

– Сярожка! Вядзёркін! Як не пазнаць твой голас! Колькі гадоў не бачыліся! – узрадаваўся Косця.

– Амаль дваццаць! – заўважыў Вядзёркін.

У доўгай размове прыпомнілі ўсё: і як працавалі ў адным кабінце, і якія святы ладзілі, і як у камандзіроўкі ездзілі...

– А давай, Сямёнаў, у гонар нашай сустрэчы на рыбалку махнём! – прапанаваў Вядзёркін. – Уяўляеш: ранішняе паветра, жаўрукі спяваюць, конікі ў траве стракочуць...

– Не, – запярэчыў Сямёнаў. – Нудоцце гэтая рыбалка. Яшчэ і камары грызучь. Ды ў мяне і рыбацкіх прылад няма. Давай лепш у рэстаран сходзім! Вып’ем, закусім, патанцуем...

– Не, – адмовіўся Вядзёркін, – што той рэстаран? Там не пагутарыш: музыка раве, шмат людзей... І дорага, між іншым... Слухай, а давай лепш я да цябе ў госці з падарункам прыйду. Прынясу дамашняе віно! Смачнае, духмянае...

– Не, віно я не люблю... Лепш піва. Да і нязручна зараз у мяне. Цешча з вёскі прыехала і кожны дзень сваіх гарадскіх сябровак на каву запрашае. Давай лепш я да цябе прыйду, з вясковымі прысмакамі – варэнне малінавае, кампот грушавы...

– Не трэба, – захваляваўся Вядзёркін, – у мяне цукровы дыябет! І сабака дома вось-вось павінна ашчаніцца... Ведаеш што? А давай у «Вайберы» сустрэнемся!

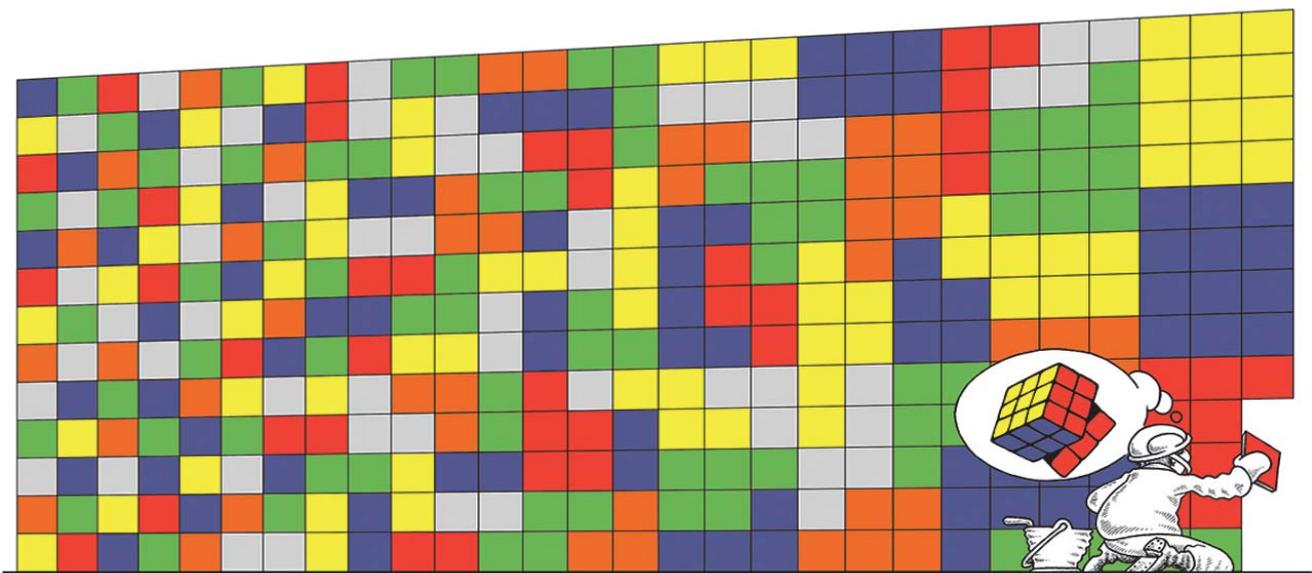
– Давай! – узрадаваўся Сямёнаў.

Так і зрабілі. Адзін адаслаў сябру відэа, як выпіў за яго здароўе дамашняга віна, а другі – сюжэт з півам. Сямёнаў яшчэ паказаў, якія на выгляд смачныя вясковыя нарыхтоўкі. Вядзёркін прадэманстраваў на фота свае дарагія рыбацкія снасці.

Карацей кажучы, добра пасядзелі... Нядарага, у цяпле, без назойлівых камароў і надакучлівай музыкі...

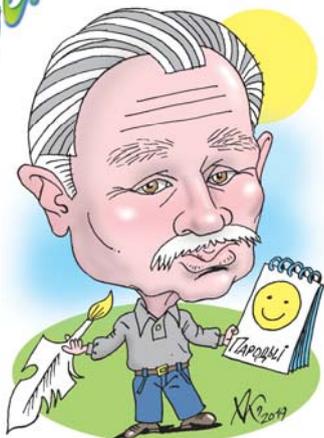
г. Брэст.

Аляксандр ШМІДТ.

Вішчыце!

Сяброўскі шарж
Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Шчодры верасень роўна шэсцьдзясят пяць гадоў таму падараваў беларускай зямлі таленавітага пісьменніка і журналіста, выдатнага парадыста **Аляксандра БЫКАВА**. Яго постаць заўважная ў сучаснай беларускай паэзіі (так, у 2013 годзе творца стаў лаўрэатам Рэспубліканскай літаратурнай прэміі «Залаты Купідон»), а вось чытачы «Вожыка» ведаюць аўтара як аднаго з лепшых прадстаўнікоў гумарыстычна-сатырычнага жанру. Пародыі Аляксандра Генадзьевіча дасціпныя, добразычлівыя, паляпшаюць настрой не толькі чытачам, але і тым паэтам, чые радкі былі ўзяты пад гумарыстычны прыцэл. Прынамсі, я заўсёды ўсміхаюся, калі чытаю пародыі на свае вершы, і шчыра радуюся за сябра і земляка, які хоць і на радзіўся на барысаўскай зямлі, але плённа шчыруе на літаратурнай ніве маёй роднай Мядзельшчыны.

З юбілеем, дружа! Няхай тваё пяро заўсёды будзе вострым, а Бог падорыць табе яшчэ шмат шчаслівых гадоў для жыцця і творчасці!

Мікола ШАБОВІЧ,
старшыня секцыі сатыры і гумару Саюза пісьменнікаў Беларусі.

Аляксандр БЫКАЎ

Ліст да маладзёна

Быў некалі я ў тваім узросце
І ведаю ўсе хітрыкі яго...

І чарка, што была калісьці горкай,
У рот салодкай распаччу плыве.

Казімір КАМЕЙША

Быў некалі я у тым «хітрым» узросце,
Калі не сядзіцца і хочацца ў госці,
Каб там, за сталом, без манер і манішак
Кульнуць з асалодай сяброўскі кілішак.

Крутым і загадкавым быў я ранейшы,
І млелі дзяўчаты ад вершаў Камейшы.
А сёння з табой падзяляюся, мой дружа:
Хоць слынны паэт, а жывецца не дужа.

Здароўе падводзіць — то ціск, то экзэма,
Не вабяць кабеты, і з «гэтым» праблема.
Не стала застолляў са шчырай гаворкай...
Заходзь, маладзён, ёсць па чарачцы горкай!

Ці загул, ці крызіс?

У паэтаў бываюць загулы,
Як у восень з грывотай дажджы.

Віктар ШНІП

Маладзіцы зусім не натхняюць,
Дождж асенні сцяной — лье ды лье...
У паэтаў загулы бываюць,
Нат у тых, хто гарэлкі не п'е.

На шпацыр я іду вечаровы,
Нібы камень ляжыць на душы.
Ёсць для працы найлепшыя ўмовы —
Вось, здавалася б, сядзь і пішы!

Ды кульгае чамусь творчы почырк,
Небагаты паэтавы плён...
Як зрабіцца да працы ахвочым
У палоне адмераных дзён?

Дождж шчыруе, а мне падаецца,
Што качуся, як з Лысай гары.
І не пішацца больш, і не п'ецца...
Гэта хто ж так сурочыў, сябры?!

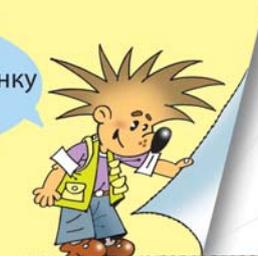
Увайсці ў вечнасць

Няма ў мяне ад вечнасці ключоў:
Згубіў даўно.

Дзмітрый ПЯТРОВІЧ

Няма ў мяне ад вечнасці ключоў:
Згубіў даўно, дагэтуль не знайшоў.
Таму радкі свае штодня нітую,
Бо ўсё ж хачу ўвайсці я ў вечнасць тую!

Эх, пабягу хутчэй
на наступную старонку
на веласіпедзе
катацца!

Фельетон

Позна ўвечары, пасля напружанага рабочага дня ў адным са сталічных паркаў на паркоўцы сабраліся яркія жоўтыя веласіпеды.

— Паседжанне клуба першых пракатных веласіпедаў аб'яўляецца адкрытым! — урачыста пачаў сход старшыня аб'яднання Д99 (удзельнікі прыдумалі сабе імёны з літар і лічбаў, каб адрознівацца). — Спачатку хачу павіншаваць вас, сябры: нарэшце адкрылася гарадская сетка велакрату без станцый «Kolobike» і мы — першыя, хто ў гэтым удзельнічае! Кампанія закупіла для горада 3 тысячы веласіпедаў, 300 электравеласіпедаў і 250 электрасамакатаў. Але радасць была нядоўгай: узніклі пэўныя цяжкасці, заўвагі, пытанні... Наш калега М4 хоча выказацца на гэты конт, паслушаем яго.

Усе зацікаўлена павярнулі пярэднія колы ў бок героя з яркай жоўтай паласой на рулявой трубе.

— Прывітанне, сябры! Ведаеце, пакідаючы родны кітайскі завод, я, як і ўсе вы, шчыра верыў, што ўсё будзе добра: пабачу іншую краіну, даведаюся шмат новага! Але, паглядзеў, даведаўся...

— Не хвалойся. Раскажы ўсё па парадку, — супакой і яго Д99.

— Добра, паспрабую... Учора я прачнуўся ў пад'ездзе нейкага дома, крыху агледзеўся і хутка зразумеў, што ноччу, калі спаў, мяне ўкралі і прывялі сюды. Выбрацца самастойна, вядома, не мог... Неўзабаве на вуліцы зазваніў дамафон, і я пачуў: «Адчыніце, пошта!» Гэта была маладая знаходлівая дзяўчына, якая забрала мяне з «турмы», кажучы: «І навошта займаць пракатны веласіпед? Купілі б свой і ездзілі».

— Пашанцавала, што ў кватэру не занеслі, — зазначыў з веданнем справы старшыня аб'яднання. — Нашага калегу Ф34, напрыклад, зачынілі на балконе ва Уруччы... А што адбывалася далей?

— Папрацаваў гадзіну і спадзяваўся адпачыць пад дрэвам, дзе мяне пакінула выратавальніца.

— Давай угадаю, — перапыніў яго Л10, які паспеў ужо атрымаць невялікую, але прыкметную драпінку на баку. — Табе, як і мне тыдзень таму, зафарбавалі QR-код, які неабходна счытаць смартфонам і аплаціць пракат?

— Амаль угадаў, — нявесела ўсміхнуўся М4. — Яго спрабавалі заклеіць. Аднак хлопца спудзіла жанчына,

якая праходзіла паблізу... Не магу зразумець: няўжо не прасцей заплаціць два рублі за гадзіну пракату і катацца з задавальненнем, чым прыдумляць усялякія глупствы і рызыкаваць апынуцца ў міліцыі?

Веласіпеды дружна заківалі рулямі ў знак згоды.

— Потым я пастаяў крыху, а пасля зноў працаваў, — працягнуў аповед герой. — Катаў блогера. Але пра тое, што ён вядзе інтэрнэт-дзённік, даведаўся напрыканцы паездкі...

— Блогер здымаў відэа-розыгрыш? — перабіў апавядальніка звычайна спакойны В6. І ўсхвалявана пачаў расказаць сваю гісторыю. — Нядаўна я натрапіў з сябрамі на такога пранкера, які зрабіў жудасны ролік. Нас закідвалі на дрэвы і платы, пакідалі на праезджай частцы дарогі, клалі на капот чужой машыны!.. Калі мяне запіхнулі ў багажнік аўтамабіля з расійскімі нумарамі, нарэшце прыйшла дапамога. Адзін з вадзіцеляў пацкавіўся, куды ён вязе пракатны веласіпед? Блогера прапанаваў выклікаць паліцыю, але нарэшце яго забрала ДАІ...

Гэтая гісторыя прымусіла кожнага з чатырохколавых герояў задумацца пра свой будучы лёс...

— У мяне здарылася інакш, — парушыў цішыню М4, разумеючы, што пазбегнуў вялікай небяспекі. — Калі хлопец накатаўся, ён паклаў мяне ў коўш непрацуючага экскаватара і сфатаграфавалі.

— Пашанцавала... — іранічна заўважыў старшыня клуба. — А вось Е67 — не. Адзін школьнік закінуў яго ў Свіслач, а другі тым часам здымаў. Цяпер веласіпеду патрабуецца дарагі рамонт. А ў адносінах «жартаўніка» ўзбуджана крымінальная справа за хуліганства...

Пачаў церусіць дробны дожджык, сцягнула. Але веласіпеды ведалі: баяцца варта не прыродных з'яў, а, на жаль, людзей... У Кітаі, адкуль яны родам і які лічыцца радзімай байкшэрыngu без станцый, прыдумалі антыкаразійную і антывандальную ахову, каб веласіпеды можна было пакідаць на вуліцы, каб яны не баяліся ні дажджу, ні ветру, ні сонца. Але ўсё дарма...

М4 уздыхнуў і працягнуў расказаць.

– Недзе праз гадзіну пасля знаёмства з блогерам я пабачыў мужчыну, які зладзеявата азіраўся навокал. Чырвоны твар, няроўная хада: звычайны пракат яго не цікавіў. Ён завёў мяне ў двор, спілаваў і выкінуў замок. Потым паехаў на вакзал, сеў у электрычку... Так я апынуўся ў нейкай вёсцы, у хляве.

– Хто цябе выратаваў на гэты раз? – нецярпліва спытаў Л10, які не мог дачакацца канца гісторыі.

– Міліцыянеры. Злодзей забыўся пра GPS-датчык, які сачыў за месцазнаходжаннем веласіпеда. Па ім мяне і знайшлі...

– Ох, як я цябе разумею! Такім чынам я трапіў у Міханавічы, а мае знаёмыя – у Смалявічы і Стоўбцы, – за месяц актыўнай працы Ц7 з вясёлага балбатуна ператварыўся ў маўчуна, які зберагаў сілы нават у размове і адгукіўся толькі ў самым неабходным выпадку. – Тры «падарожжы» – тры крымінальныя справы...

– А вось калегу са сталічнага мікрараёна Шабаны выратавалі не так хутка. Не дапамагло і тое, што ён антывандальны: разабралі на дэталі недзе за тры гадзіны, – дрыжачым голасам прамовіў Л4. – І навшта? Нашы дэталі нідзе не выкарыстаеш, бо яны ўнікальныя.

– Сябры, вымушаны вас спыніць, – рашуча сказаў старшыня аб'яднання. – Час адпачываць. Заўтра пачынаецца новы рабочы дзень, мы павінны прыносіць людзям карысць і радасць. І, як кажуць, спадзявацца на лепшае, верыць чалавеку...

Веласіпеды не сталі спрацацца і пачалі паціху раз'язджацца па сваіх месцах...

Між тым, па заявах байкшэрынгавай кампаніі «Kolobike» нядаўна былі ўзбуджаны чатыры крымінальныя справы за крадзеж і дзве – за вандалізм. І гэта пры тым, што звартацца ў праваахоўныя органы фірма пачала толькі з дзевятнацатага ліпеня, каб у беларусаў быў час прывыкнуць да новай паслугі, шырока распаўсюджанай у іншых краінах свету. Колькасць выпадкаў псавання транспарту пасля гэтага зменшылася. У кампанію нават давялося ўзяць былога супрацоўніка міліцыі, які арганізоўвае работу па заявах у праваахоўныя органы. А таксама – заказаць чырвоныя таблічкі з адпаведнымі надпісамі: пры нанясенні ўрону ці крадзежы парушальніка чакае крымінальная адказнасць.

На жаль, некаторыя ўспрымаюць даступнасць шэрынку як выклік. Калі бачаць магчымасць аплаціць пракат анлайн, то радуюцца, што ў такі момант іх ніхто не кантралюе. Калі чуюць, што паркоўкі ўсюды, то лічаць гаспадароў транспарту дурнямі, якія дазваляюць красці ўласную маёмасць.

Застаецца толькі спадзявацца, што людзі ўсё ж уразумеюць, што такі пракат – гэта вялікі ўклад у развіццё веларуху, што ён спрыяе экалогіі горада і здароўю яго жыхароў, з'яўляецца альтэрнатывай гарадскому транспарту... Вось і ўладальнік сэрвісу шчыра спадзяецца: homo sapiens усвядоміць карысць, якую байкшэрынг прыносіць гораду, навучыцца ім карыстацца і перастане псаваць чужую маёмасць.

«Kolobike» – «разумная» сістэма велапракату без станцый. Калі ж паводзіны людзей стануць разумнымі?..

Алена КЕДА.

«УСМЕШКІ» З УКРАЇНЫ

«Многія ўкраінскія паэты-гумарысты свае вясёлыя вершы называюць «Усмешкі», па-беларуску – «Усмешкі». Мне даўно хацелася данесці гэтыя ўсмешкі і да беларускага чытача. І вось нарэшце я магу прапанаваць яго ўвазе вынік сваёй працы ў галіне перакладу з украінскай на беларускую мову», – так пачаў свой уступ да новай кнігі вядомы паэт-гумарыст Міхась МІРАНОВІЧ. Сярод аўтараў гэтага зборніка (а іх, між іншым, ажно 74!) ёсць і класікі, і сучаснікі, але ўсіх іх аб'ядноўвае, вядома, гумар. І хоць, як прызнаецца М. Мірановіч, большасць перакладаў зроблена яшчэ ў далёкія савецкія часы, іх тэмы актуальныя і сёння, здольныя выклікаць усмешкі і ў нашага сучасніка.

Сёння мы прадставім невялікую частку з гэтага вясёлага набытку. Іншыя творы будзем паступова друкаваць на старонках часопіса, бо яны, несумненна, вартыя чытацкай увагі. Дзякуючы перакладчыку і ўкладальніку, яго карпатлівай працы, і на вашых тварах абавязкова з'явяцца «Усмешкі»!

Р. С. Просім прабачэння ў Міхася Канстанцінавіча за тое, што прамарудзілі з прэзентацыяй гэтага цудоўнага зборніка ў «Вожыку» (кніга выйшла летась). Але, як кажуць, конь на чатырох нагах, і то спатыкаецца...

Васіль АВЯРЧУК

Малады спецыяліст

Паглядзеў ён
На кароў
Каля
Вадапою:
– Вось дзе, кажа, –
Малако
Змешваюць
З вадою.

Валерый АЛЕЎСКИ

Напужалі

Быў артыкул у газеце:
Што курэнне – гэта зло,
Ад яго, маўляў, памрэце –
Так жа з многімі было.
Вельмі моцна напужаўся,
Прачытаўшы гэта, дзед,
Што сабе паабяцаўся...
Не чытаць такіх газет.

Мікола ДЗМІТРЫЕЎ

Што даражэй?

На курэй суседскіх баба
Сварыцца сярдзіта:
– Каб вас каршуны задралі –
Вытаўклі ўсё жыта!

Дзед ёй кажа: – Ціха, баба!
Хай сабе таўкуцца,
Бо яны пад нашым ганкам
Кожны дзень нясуцца!

Анатоль КЛЫЧКОЎ

Сіла звычкі

– Як справы? –
Людзі з ім вітаюцца.
А бюракратат ім:
– Падшываюцца!

Сяргей ЛІСОЎСКИ

Скарачэнне штатаў

Такія выпадкі
Страчаюцца –
Над імі іншыя
Смяюцца:
Адзінкі часам
Скарачаюцца,
Нулі, бывае, –
Застаюцца.

Васіль КРАЎЧУК

Не затрымаецца

Каляжанка запытала:
– Штось не бачна Алы, людзі?
Ёй другая адказала:
– Выйшла замуж! Хутка будзе.

Косць МІХЕЕЎ

Што ты выбіраеш?

– Думалі пабачыць
З Галяй цябе ў ЗАГСе...
– Не люблю дзяўчат я,
Што гуляюць ў максі...
– А чаму не зробіш
Прапанову Ніне?
– Мне не даспадобы
Ўсе дзяўчаты ў міні...
Мы на ўсё на гэта
Так казалі Грыцу:
– Што ж ты выбіраеш:
Жонку ці спадніцу?

Леанід КУЛІШ-ЗІНЬКІЎ

Кампенсацыя

Што цвердалобы –
То пустое,
Ды прабіўны які
Затое!

ДУМКІ; ЁГРАС

Калі сумлення ў чалавека ні на грош, ён часта карыстаецца разменнай манетай.

Яблык разладу заўсёды горкі.

Нішто так не апякае душу, як холад абыякавасці.

Не ў грахах шчасце, а ва ўменні іх зарабляць.

І пры салодкім жыцці не абысціся без цукру.

Іншаму пустая галава не перашкаджае мець поўны кашалёк.

Чым больш чалавек кіпяціцца, тым цяжэй з ім зварыць кашу.

Праграма максімум – дасягнуць пражытачнага мінімуму.

Даслаў Віктар САЛАНЕЦ,
г. Любань.

Мікола ПІРГЕЛЬ.

Пётр КОЗІЧ.

Анастасія СКАРКО і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Алег ГУЦОЛ.

Васіль НАЙДЗІН

МАТРОШКІ З МАМАТКАМІ

Гумарыстычнае апавяданне

...**Н**амеснік абыходзіўся без паперак:

– Вытворчых плошчаў дастаткова. Разжыліся, дзякуючы вашаму сяброўству з Дзянісам Пятровічам. А з новым абсталяваннем выйшла прамашка. Упіхнулі нам яго такім метадам-спосабам... Узгадаю – валасы дыбам. Хочацца адразу на сабе іх рваць...

– Ты ж ужо лысы. Не ад маіх каманд разумней, у іншых месцах сакрэты жыцця і складанасці працы пазнаваў.

– А куды было дзявацца – такі ўсюды раздрай у нулявыя гады! На пачатку новага тысячагоддзя ўсе былі ў напрузе, многіх ад такога жыцця праймалі дрыжыкі.

– Хоць зараз не дрыжы... Хапіла тады ўсім праблем. Ты гэта дзе загартоўку праходзіў?

– У фірме «Салодкі перац» розуму набіраўся... Нічога «салодкага» не атрымалася. Гады са два цягнуў там лямку, пры мне два дырэктары ў турму селі, а я – на волі. Бо заўсёды думаў-выкручваўся... І тут працягваю. Але ж у мяне адна галава.

– Разам з маёй – дзве!

– Усе павінны варушыць мазгамі. Вунь «штыкоў» колькі ў нас – у чатырох кабінетах. Не гаворачы пра вытворчы цэх... Адкруціць галаву асобным мала.

– Дзесяць гадоў турмы! – уставіў дырэктар і на гэты раз нават не ўсміхнуўся.

– Каб хацеў – не адкруціш, – пачаў заспакойваць начальства Мякішкін. – Сіл не хопіць, у іх жа галовы дубовыя.

– Ёсць у нас такія, здагадваюся... Заўтра поўны спіс іх мне на стол! Па колькасці аддзелаў, розных служб, штатаў мы, відаць, наперадзе Еўропы ўсёй. А паказаць сябе з лепшага боку ў сваім горадзе не можам. Дарэчы, аддзел кадрў узначальвае твая жонка. Дзейнічайце! Тым больш Іванаўна, па тваіх словах, і пракурор. Ды яшчэ і суддзя строгі... І сын ад першага шлюбу – на адказным участку.

– Прабач... Прабачце, ваша займаецца маркетынгам. І я маўчу...

Эдуард Вячаслававіч не чакаў такой «шчырасці» ад свайго намесніка і сябра дзяцінства, юнацтва:

– Бачу, як ты маўчыш. Як мяне паважаеш... Давай лепш гаварыць пра тое, з чаго пачыналі. Нам трэба дакладна высветліць, дакапацца, дзе ў нас слабыя месцы ў арганізацыі працы, наладжванні і адладжванні вытворчых працэсаў. Наша прадукцыя павінна радаваць людзей, а не засмучаць. Гані далей.

– Ганю!.. – Мякішкін яшчэ раз выцер далонню сваю амаль лысую галаву, быццам там было шмат пылу, і працягваў выдаваць не вельмі вясёлую інфармацыю: – Матэрыялу, з якога мы гонім прадукцыю, – «ванькаў», матрошак, драўляных лыжак, чарпакоў, прылад кухонных – хапае. Нават з гакам! Пасля нядаўняга буралому ў нашым і суседнім раёне навезлі драўніны ўдосталь...

– Навалілі гару – пад неба! Я ўжо казаў... Сонца ў акно не зазірне.

– Правільна заўважыў... У маім кабінете таксама цемнавата. Затое на дзесяць, а мо і болей гадоў хопіць сыравіны. Дзень і ноч вазілі. Дарэчы, ні капейкі за яе не заплацілі! Дзяніс Пятровіч памог дык памог... Шкада, не ўся драўніна нам падыходзіць. Амаль няма ясеню, вязу. Малавата ліпы. Дубняк у дэфіцыце. Нікаяя бура яго не бярэ. А так бы ўслончыкаў, табурэтак мадныцкіх нарабілі. Круглых, квадратных, нізкіх і высокіх... З рукамі адарвалі б.

– Цяжка верыцца. А рукі нашы няхай будуць пры нас. Хоць яны і не залатыя, нешта ж робяць. Па камандзе зверху...

Мякішкін узяў галаву і паглядзеў у столь.

– Не той «верх» я маю на ўвазе, паважаны Фёдар Барысавіч. Галовы, галовы нашы працаваць павінны!

– Думаем! Маніторынг вось нядаўна праводзілі. Дарэчы, па ініцыятыве Святланы Лапушкінай. Высветлілася: нават за мяжой попыт на нашу прадукцыю быццам бы з'яўляецца. Каб дакладна ведаць, яшчэ адна замежная камандзіроўка патрэбна. Так мне Святлана Сцяпанайна далажыла. У сувязі з выходам на замежны рынак дэфіцыт дубу – найпершая праблема.

– А з асінай як?

– Гэтага добра хапае. Асіна і выручае. Колікі вырабляем, зачэсваем па новай тэхналогіі. А камп'ютар правярае... На трыста слупоў ёсць заказ. Але ж таксама хочучь, каб з дубу.

– Усе хочучь трываласці. На сто гадоў давай ім гарантыю... Дадзім! Маслабойку ў вытворчасць запусцілі?

– Ніяк не атрымліваецца.

– У дзядоў нашых атрымлівалася. Зручныя, маленькія выраблялі. Патаўчэ бабулька з паўгадзіны смятанку – сваё масліца.

– У нашых маслабойках паўдня таўчы трэба, каб атрымаць дзве-тры лыжкі гэтага прадукту. Ды і на чорта яны, гэтыя маслабойкі, у наш век касмічны? Не хочучь людзі ў асабістым падворку трымаць кароў.

Начальнік маўчаў. Таму Мякішкін дадаў:

– Быкоў – таксама...

Лапушкін доўга глядзеў на свайго намесніка:

– Ты яшчэ коней прыпляці... Пра іншы напрамак дзейнасці трэба нам думаць, Барысавіч. На дробязяк зацыкліліся. Я не кароў з быкамі на ўвазе меў. Пра космас ты сам да месца нагадаў... – Эдуард Вячаслававіч пачаў грамчэй стукіць алоўкам па сталю. – Асартымент і якасць заўсёды былі нашым слабым месцам. Панабіралі людзей з двума-трыма дыпламамі, але з галовамі... Не з таго матэрыялу, як ты кажаш, з якога трэба. Не туды дубняк пайшоў. Нічога, паправім справу. Умацуем канструктарскі... ці як ён у нас пазначаны?

– Мастацка-дызайнерскі аддзел.

– Гучыць! З назвай усё нармальна. Пачнём капаць глыбей. Патрабуецца абнаўленне, кажучы па-сучаснаму – ратацыя.

– Даўно не рабілі.

– Вось іменна... Ёсць тут у мяне адна кандыдатура – з нанатэхналогіямі чалавек меў справу. На курорце мы пазнаёміліся. Сёе-тое абмеркавалі – на пяты дзень даў згоду нам дапамагчы. Дарэчы, у жанчын гэты Роберт Уласавіч карыстаўся поспехам – ты не паверыш... Не лішнім будзе, мяркую, і нашым узняць настрой, страсянуць ва ўсіх адносінах жанчын, увесць калектыў.

– Зачахне тут. Нашы не такіх бачылі.

– Пабачаць... З мазгамі гэты Роберт, вялікі фантазёр, я не прыдумаю. Галоўнае тое, што наша прадукцыя яму па душы прыйшла. Ваньку-ўстаньку на лоб прымацуе – і загарае. Матрошак з рук не выпускаў...

– Жывых ці нашых?

– Нашы быццам не горшыя... І ўсё ж асартымент павінен адпавядаць патрабаванням часу, казаў гэта раней і сцвярджаю зараз. Але словы мае як у сцяну гарохам. Вось стос скаргаў! Што з імі рабіць? Над гэтым пытаннем галаву ламаю. Пра што толькі не задумваюся.

– Яшчэ да Мальдзіваў я ўносіў прапанову...

– Зноў ты за сваё! Даліся табе Мальдзівы... Дарэчы, мне туды дапамаглі скокнуць спонсары. Персанальны твой пракурор Іванаўна можа пацвердзіць, пацікаўся.

– Адкуль ёй ведаць?

– Яна ж сябра з галоўным бухгалтарам... Разам з Самсонавічам у кіно ходзяць...

У Мякішкіна адняло мову. Дрыготкімі рукамі ён пачаў наліваць чарговую шклянку вады, адначасова не зводзячы вачэй са свайго начальніка.

– Дзякуй за прыемную навіну, Эдзя...

– Каб Самсонавіч не быў маім цесцем, я маўчаў бы. Хоць нам сур'ёзных вывадаў пакуль што рабіць не трэба, бо кінасеансы – дзённыя. Мяне хвалюе іншае: усе працуюць, а яны – у кіно! І вымову не дасі – свае ж, навошта тапіць... Дарэчы, у маю адсутнасць іх застукалі, інфармацыя дакладная. Хацелася б ведаць, дзе мой намеснік у гэты дзень быў, чым займаўся? Рабочы час, а ў канторы – пуста.

– Па справах, відаць, адлучаўся. У вобласць даводзілася ездзіць. На аўтобусе... Ну Самсон!

– Сын Самсона, – удакладніў Лапушкін.

– Ай Самсон... Ну жук! Дэбет з крэдытам удзень і ўначы ён зводзіць – падганяе-падцірае лічы. У кабінет яго зазірнеш: галава разам з носам заўсёды да самага стала схілена – дзеля маскіроўкі. А, мабыць, сорамна...

– Не бяры да галавы, Федзя! Днём культурная праграма ў іх была. Можа, па лініі прафсаюза, удакладнім.

– Лепш бы ў тэатр. Там святло зрэдку тушаць. А тут і на дзённых цемь.

– Навошта я табе казаў... Калі ўжо на тое пайшло, паведамлю і пра ўласную праблему: цешча мая плануе кідаць свайго... ведаеш каго. Не толькі з-за гэтага кіно, не можа мірыцца з працяглай і цяжкай работай мужа ў вечаровы, іншым разам і начны час. Таму цесць і павесіў нос, а ты думаў...

– Я пра многае і многіх думаю, а зараз наогул не засну.

– Спі спакойна... У сваю касу, вырашаючы пытанне з адпачынкам на Канарах, Мальдзівах, я не залазіў. А цябе да мораў-акіянаў цёплых, дзе водзяцца не толькі кіты і дэльфіны, адправім непасрэдна мы.

– Цікава ведаць, хто гэта – «мы»?

– Фірма наша. У творчую камандзіроўку пашлём.

– А Самсонавіч з жонкай маёй – у кіно?!

– Кінь дурное... Ну вырашылі калегі перадыхнуць ад напружанай працы, праветрыцца. Кінатэатр жа побач. Дырэктар яго – Сямён Абрамавіч – не чужы нам чалавек, ты ведаеш. Дапамагае рэкламаваць і рэалізоўваць нашых «ванек», матрошак... У яго што ні дзень, абавязкова «Тыдзень кіно». Такі ўжо ў кіношнікаў хлеб. Не адзін чорны. У гэтай справе добра дапамагаюць яму, а найперш нам, сувеніры. Зразумеў?

– Весялейшая ў іх работа, факт. Нам да такой далёка.

– Вучыцца ў Абрамавіча трэба! Уламае, заманіць да сябе любога, без вады і квасу... А наконт тваёй камандзіроўкі ўдакладняю: не паедзеш, а паляціш. Набывай салідны чамаданам – сувеніраў возьмеш пад завязку. Уласнай, зразумела, вытворчасці.

– Каб таксама забавляцца?! «Ваньку» нашага, значыць, на лоб – і ляжы, чакай. З мора прыемнасцей... І не марудзь, калі хвалі пачнуць выплёскаць на залаты пясошак русалак вагой з цэнтнер. Такія мае дзеянні?

– Правільна разумееш задачу. Спадабаецца катара – хутчэй бяжы да яе з сувенірчыкам... А кажаш – сэрца, нервы! Рэкламаваць прадукцыю ўласнай вытворчасці неабходна ўсімі даступнымі шляхамі-метадамі. Шкада, тэлевізар няма калі табе глядзець. Там ёсць чаму павучыцца. Не навіны, не серыялы я на ўвазе маю. Рэклама на першым плане, вось што зараз галоўнае. Яна нам патрэбна як паветра, як вада... Давай яшчэ па шкляначцы...

– Калі ласка... Без фантазіі ў гэтай справе нельга, я ведаю. Рэклама ёсць рэклама! Гэта не з гліны ляпіць конікаў, а потым прадаваць іх за капейкі. Нам трэба рублі.

– Прыемна чуць, – дырэктар нават падміргнуў намесніку. – Адпачнеш заадно. Знойдуцца там русалкі і вагой паменей той, пра якую я ўзгадаў... Непасрэднае заданне таксама не вельмі абцяжарыць – разведку неабходна правесці...

– Наконт разведкі я – пас. Тым больш за мяжой... У «Салодкім перцы» я ўжо адной нагой быў у турме.

– Ніякай турмы! Спецкамандзіроўка не прадугледжвае правядзення разведкі ў лоб. Ніякага насілля, стрэльбаў! Спачатку з ямайцамі ўвойдзеш у кантакт, потым з кітайцамі. Параішся...

– Як я буду з імі гаварыць і раіцца?! Па-нямецку некалькі слоў яшчэ ведаю, у школе вучылі. А па-ямайску, па-кітайску... Ні бум-бум! Без перакладчыка нікуды далёка не паеду. Ні ў якім разе! Ды і Шура не пусціць...

– Не трэба ехаць... Ты паляціш! – Лапушкін выйграваў час, разважаючы: – Перакладчыка мы не пацягнем. У сэнсе фінансаў... І не панікуй! Доўга размаўляць не давядзецца. Галоўная задача – падглядзець і пераняць канструкцыю драўляных палачак, якімі кітайцы ядуць на поўны рот рыс, ды і ўсё астатняе, што падвернецца.

Намеснік не чакаў такога павароту. Каб зарыентавацца, пачаў здаля:

– Яшчэ ў школьныя гады я таксама задумваўся – як гэта ў іх атрымліваецца? Спрабавай сам есці самаробнымі прыладамі з дрэва – атрымай такога кухталя ад бацькі, месяц спіна не гнулася.

– Тут будзе без кухталёў. Нас цікавяць дробязі: дакладны памер палачак, з якога матэрыялу яны выраблены, ці патрабуецца прамочванне, афарбоўка. Ніякай

рызыкi. У перспектыве, мяркую, мы зможам задаволіць гэтымі вырабамі ўсіх кітайцаў.

— Да адзінага! — Мякішкіна панесла... Ды так, як ніколі яшчэ не насіла. — Будзем адгружаць спажыўцам сваю прадукцыю вагонамі! Вазіць самалётамі... На двары драўніны — гара! А сіноптыкі абяцаюць новую буру... Жывём! Калі-небудзь і ў кіно сходзім у рабочы час. Пад рукі з калегамі.

Аловак у руцэ дырэктара пачаў выбіваць на сталё чачотку.

— Давай пра гэта памаўчым! Усё наша жыццё — кіно. Часцяком нават тэатр! Дык адразу разводзіцца, вешацца... Ты ж ведаеш, з-за чаго мой цесць — не ўсімі паважаны Самсонавіч — не пра работу адказную дзень і ноч думае.

— Ведаю... Ды не ўсё яшчэ.

— Хочаш хутчэй састарыцца, — Лапушкін пачаў углядацца ў твар намесніка, імкнучыся зразумець, жартуе той ці асэнсавана выказвае занадта смелыя думкі. — Не пылі, супакойся, Барысавіч! Бура нам у дадзеным выпадку не трэба. А то і гару Джамалунгму з драўніны, што ў двары нашым, разнясе.

— Будзем спадзявацца на лепшае.

— Малайцом! Калі пра дрэннае думаеш — абавязкова нешта здарыцца.

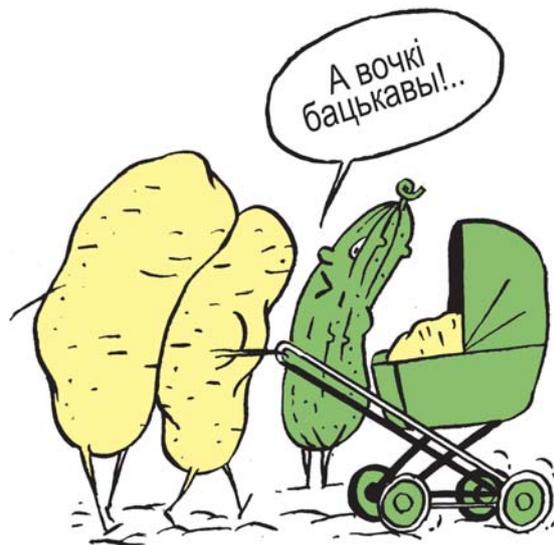
— І так хапае ў свеце катаклізмаў...

Дырэктар дацягнуўся да дрыготкай рукі Мякішкіна:

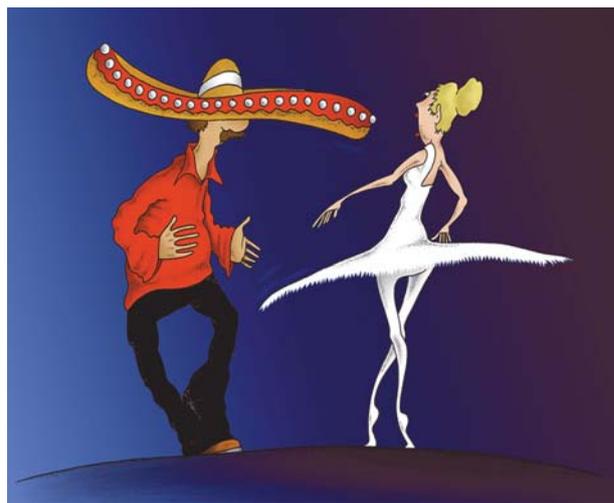
— Сыравіны хапае — гэта плюс. Асартымент і якасць зараз неабходны, вось што галоўнае! Адпраўляючыся на курорт, якім ты мяне папракаеш, я таксама чамадан нашых ванькаў-устанькаў і матрошак напакаваў. І што атрымалася? Набраўся сораму. «Ванькі» самі не ўставалі. Матрошкі не хацелі адна з адной вылазіць — нешта там закліноўвала. Малаток трэба, каб да апошняй, самай маленькай, дабрацца. Нездарма, відаць, у назве нашай фірмы ёсць літары «ММ». Матрошкі з малаткамі, значыць. Твая задумка, нагадваю.

— Пад «малаток», калі прапанову ўносіў, я не падводзіў. Не гэта мелася на ўвазе. Пра «Мае Матрошкі» гаворка вялася, і ўсе мяне падтрымалі. У тым ліку і начальства. Атрымалася ж не так, як думалася. Плануем адно — вылазіць іншае. І не ў першы раз...

Працяг у наступным нумары.

Анатолий ГАРМАЗА.

Аляксандр ШМІДТ.

Алег ГУЦОЛ.

РЭТА,

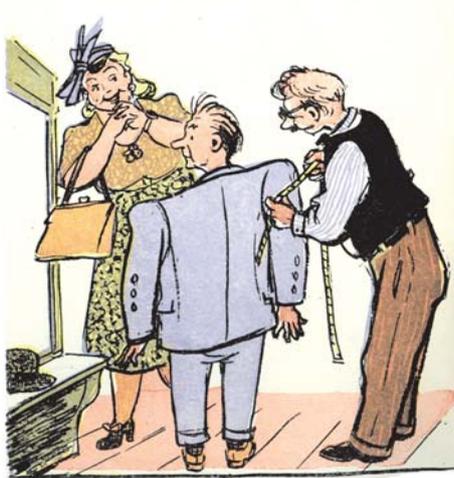
якое прыемна ўспомніць

СЮРПРЫЗЫ МОДЫ

– Вось гэта грыва!

С. ВОЛКАЎ. 1970 г.

– Ого, які ты ў мяне стаў!
Касы сажань у плячах.

Л. БОЙКА. 1954 г.

– Калі ласка, сядзьце крыху далей,
а то львы баяцца выходзіць.

С. ВОЛКАЎ. 1973 г.

– Дзяўчынка, вы зараз вы-
ходзіце?..

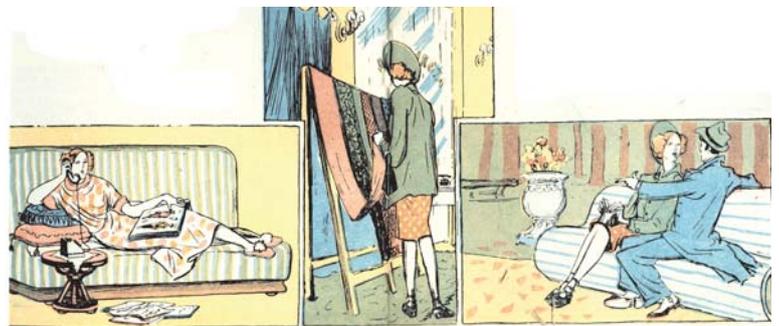

Я. БУСЕЛ. 1970 г.

– Што вам, даражэнькая! Вы цэлы дзень
спакойна сядзіце на рабоце, а вось у мяне
кляпату: і ў атэлье мод, і да шаўца, і ў ка-
місіёнку, і ў касметычны кабінет... Няма часу
і ў ванне памыцца.

З. ПАЎЛОЎСКИ. 1952 г.

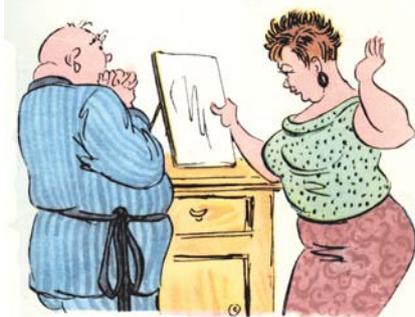
– На лекцыю не магу
пайсці. Занята падборам
наглядных дапаможнікаў
да субяседавання...

Потым яна пад-
бірала адпаведныя
матэрыялы. І субяседаванне адбылося.

В. ЦІХАНОВІЧ. 1952 г.

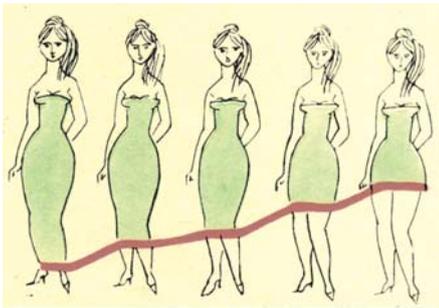
– Пойдем адсколь, тут бугі-вугі не танцююць.
М. ГУРЛО. 1958 г.

АХВЯРА МОДЫ
– Ты здурнела?!
– Не, гэта другія здурнелі – не ма-гу ж я ад моды адставаць.
В. ШВЯЦОЎ. 1958 г.

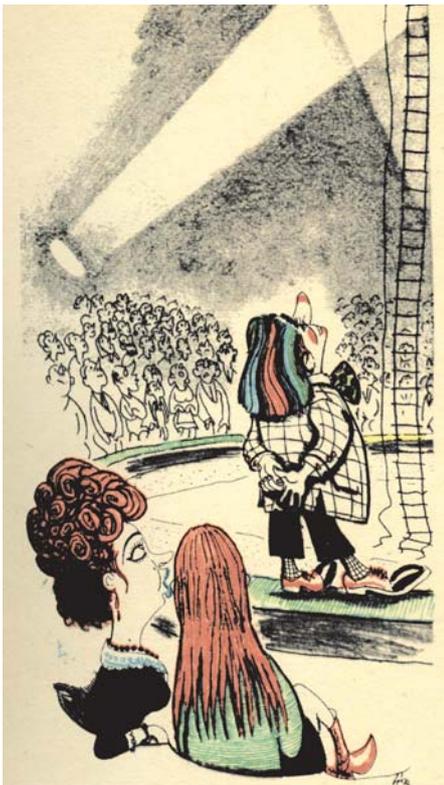
У галаву – хімія не лезе, а на гала-ве добра трымаецца.
С. ВОЛКАЎ. 1964 г.

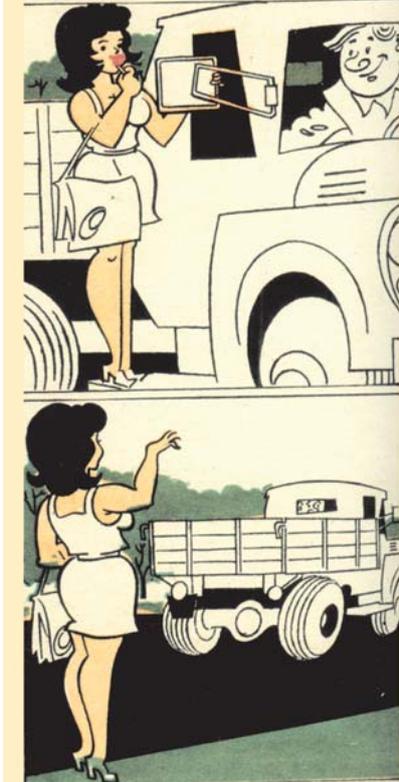
Графік змены моды.
«Ніангі» (Тбілісі). 1968 г.

Бык: – Навошта ты напяліла сядло?
Карова: – Кажуць, што гэта зараз модна.
С. РАМАНАЎ. 1969 г.

– Такая модная прычоска! У якога цырульніка ён фарбаваўся!
С. РАМАНАЎ. 1971 г.

Без слоў.
А. ЧУРКІН. 1971 г.

– Што ты зрабіла! З-за тваёй прычоскі ніхто сцэну не ўбачыць.
– Затое мяне ўбачаць.
С. ВОЛКАЎ. 1970 г.

Няма зуба...

Наваполацк. Баксёрская ліцэнзія аднаго з самых вядомых прафесіяналаў у гісторыі спорту Майка Тайсана была ўраз скасавана, калі ён падчас бою некалькі разоў укусіў праціўніка. Нядаўна яго «паслядоўнік», урадженец Конга, пасварыўся з выпадковым прахожым і найлепшым аргументам у спрэчцы палічыў свае зубы.

Праводзіцца праверка. Назначана судова-медыцынская экспертыза... Відаць, зуб мудрасці ў замежнага студэнта яшчэ не вырас.

Невысакародны «разбойнік»

Мінск. У сталіцы з'явіўся свой «Робін Гуд». Хлопец забіраў наркатыкі з чужых схованак у лесе каля горада, фасавалі іх на меншыя дозы і аддавалі знаёмым. Але не так, а за грошы: праява сучаснага прагматычнага жыцця.

Невысакародны «разбойнік», распаўсюджвальнік наркатыкаў, затрыманы міліцыянерамі і можа трапіць за кратаў на тэрмін да пятнаццаці гадоў. Ягоня прыгоды будуць апісаны не ў рамантычных баладах, а ў міліцэйскіх праколах...

Хто ў мяшку?

Смаргонскі раён. Пакупнікі пародзістых сабак рызкуюць часам атрымаць... ката ў мяшку. Як тыя аматары хвастатых, якія набывалі ў мясцовага прадпрымальніка шчанюкоў нямецкай аўчаркі. З цягам часу гаспадары заўважалі, што пародзістых сабак з іх не вырасце, а значыць, грошы выкінуты на вецер.

Выпадкаў ашуканства за чатыры гады такога гандлю назбіралася багата. Узбуджана крымінальная справа. Цяпер прадпрымальніку толькі вочы ў сабакі пазычаць...

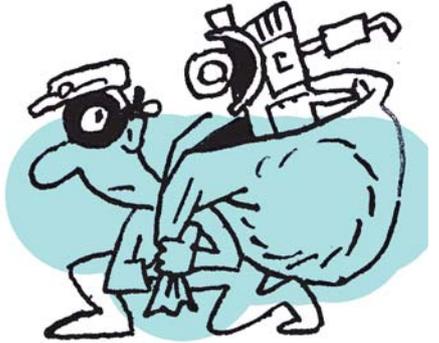

Арэх, конь, камбайн...

Слаўгарадскі раён. «Не вялікі грэх украсці арэх, ды за арэхам конь ідзе», — кажуць у народзе. Вось і фермер з Горацкага раёна, беручы ў арэнду сельгастэхніку, не вяртаў яе гаспадарам, а... прадаваў іншым людзям. Летась ён ужо быў асуджаны за продаж збожжаўборачнага камбайна, што належаў ААТ «Клімавічырайаграпрамтэхзаб». Сёлета зноў

узбудзілі крымінальную справу — за продаж двух арандаваных збожжаўборачных камбайнаў з іншай гаспадаркі — ААТ «Бялыніцкі райаграпрамтэхзаб». Ды яшчэ высветлілася, што фермер не вярнуў трактар «МТЗ», які ўзяў у арэнду ў КСУП «Наша Радзіма» ў 2016 годзе...

Але, калі хочаш прапасці, то пачні красці...

Маркетынг не дапамог

Барысаў. Часта ўдзельнікі сеткавых пірамід купляюць непатрэбныя рэчы сваёй кампаніі, каб палепшыць продаж і атрымаць новае «званне». Вопыт МЛМ-маркетынгу вырашылі пераняць і на станцыі Мінскага атрада Ваенізаваанай абароны Беларускай чыгункі. Начальнік варты стралковай каманды сам выдумляў пастановы аб пакаранні правапарушальнікаў і сам аплачваў штрафы. Усё для таго, каб паказаць, што добра праводзіць прафілактыку няшчасных выпадкаў на транспарце.

«Працаздольнасць» начальніка можа быць «узнагароджана» пазбаўленнем волі.

**Па інфармацыі прэс-цэнтра
Міністэрства ўнутраных спраў
Рэспублікі Беларусь.**

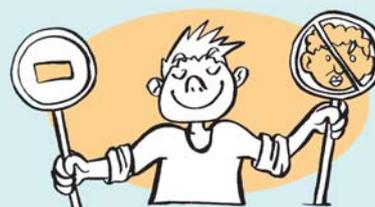

Уладзімір ЧУГЛАЗАЎ x 3.

Зяцю даспадобы

– Ой, якія змрочныя шпалеры ў вас у прыхожай!
– Яны і цешчы маёй не па душы! Кажа, што настрой суюць. А мне – вельмі падабаюцца: радзей заходзіць...

Бабуля на канікулах

Пажылая жанчына – вахцёр у пачатковай школе – пэўны час адсутнічала на рабоце. Калі вярнулася, першакласнік Вася спытаў:

– У вас былі канікулы?

Калі б злавіў...

У дзядзькі Антона зайцы абгрызлі маладыя саджанцы садовых дрэў. Расхвалываны мужчына з абурэннем кажа:

– Здаецца, калі б злавіў таго зайца, абгрыз бы яму вушы!..

Усё роўна муж вінаваты

Жонка часта ўшчувала мужа за тое, што ён многае забываў. Аднойчы і сама запамятвала зрабіць штосьці важнае.

Муж узрадаваўся:

– Вось бачыш, і ў цябе ўжо склероз!

– А гэта я ад цябе заразілася! – хутка апраўдалася жанчына.

Даслаў Міхась КАВАЛЁЎ,
г. Рагачоў.

СУСЕД-ПРАЙДЗІСВЕТ

У мяне калісь на дачы
Працавіты жьў сусед.
Ён не «квасіў», не лайдачыў,
Не мужчына – рарытэт.

Ды (грамадскасць так казала)
Меў сусед адзін сакрэт.
Калі штосьці прападала –
З часам да яго вёў след.

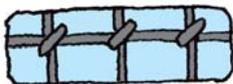
Не звяртаў увагі: плёткі!
За руку я ж не лавіў!
Абрабляў ён побач соткі,
Пра надвор'е гаварыў...

Я паставіў дом прыгожы
Без падмогі, без майстроў.
А пасля для агароджы
Мне даставілі прудоў.

Еду з горада на дачу –
Буду новы плот рабіць!
Ды, пад'ехаўшы, убачыў:
Ля прудоў сусед стаіць.

Дзелавіта абярэмак
Той узяў без лішніх слоў.
Кінуў толькі: «А мне трэба!»
І папёр дабро дамоў...

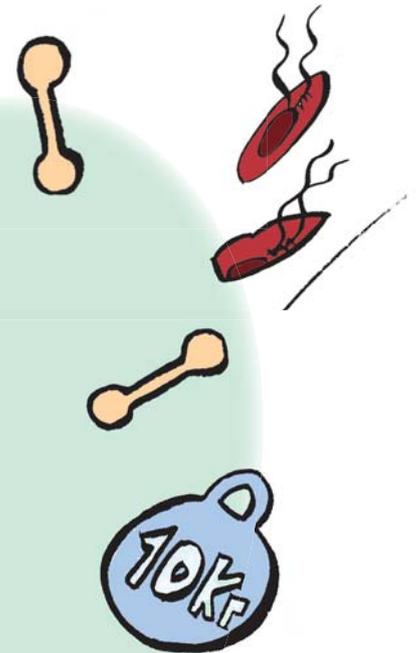
Я нахабства «дабрадзея»
Не адразу перажыў.
З палак ён ад ліхадзеяў
Краты на акне зрабіў...

Іван АСТРОЎСКІ,
г. Мінск.

ЗДAROЎЕ ДАРАЖЭЙ

Паклікала мяне суседка
Аднойчы ў госці – каб без сведкаў.
Гарбаты з мёдам заварыла,
На «тое-сёе» ўгаварыла.
Сюжэт далей усім знаёмы:
Вярнуўся муж раней дадому.
Ды я знайшоўся, не раскіс
І сігануў з балкона ўніз.
«Дэсантнік», што ні гавары!
Ляцеў між тым паверхі тры.

Дабраўся ледзь дамоў з грахам,
Зрастаўся месяц пералом.
Засвоіў добра той урок,
Я даў сабе тады зарок:
Каб не наклікаць зноў бяду,
Больш да суседкі не пайду.
Яна, між іншым, запрашала,
І так, і гэтак спакушала.
Урэшце ледзьве не зароў я:
– Паберажы маё здароўе!

Генадзь СУКАЧОЎ,
Рэчыцкі раён,
в. Якімаўка.

Анатоль ГАРМАЗА.

Фінскі характар у анекдотах

Жыццё ў Фінляндыі, сапраўды, цяжэ вельмі мерна і спакойна: ніхто нікуды не спяшаецца, не бегает і не мітусіцца. Амаль як у нас. А непрыхаваная марудлівасць часта служыць крыніцай для жартаў. Пра фінаў, зразумела...

Метро ў Хельсінкі. Машыніст аб'яўляе: «Асцярожна-а! Дзверы за-чы-ня-юц-ца-а-а! Наступны-ы прыпынак-ак... – вось і ён!»

* * *

Два фіны шмат гадзін рыбацаць разам, не прамаўляючы ні слова. Раптам адзін заўважыў хмарку на гарызонце і кажа задуменна:

– Дождж пачынаецца...

Увечары другі фін прыйшоў дахаты і скардзіцца жонцы:

– Больш я з ім на рыбалку не паеду: балбоча шмат.

* * *

Вяртаюцца два фіны на лыжах з палявання. Абодва страшэнна стаміліся.

Адзін кажа:

– Цяпер прыйду дахаты – і адразу ў саўну.

Другі задумаўся і толькі праз некалькі хвілін адказаў:
– А я спачатку лыжы здыму.

* * *

Звычка да парадку і акуратнасці фінаў набывае часта гратэскавы характар.

Фін вяртаецца дахаты і застае жонку з палюбоўнікам. Голы мужчына ў паніцы выскаквае з пасцелі, імчыцца ў ванную, хапае ручнік і абгортвае вакол сцёгнаў.

Раз'юшаны муж кідаецца за ім з дзікім крыкам: «Не!»

Жонка думае: «Ну ўсё, цяпер ён яго заб'е!»

Муж жа працягвае пакутным голасам: «Не! Не гэта! Гэта – для твару!»

* * *

Пра марозаўстойлівасць фінаў складаюцца легенды. Так, даўно вядома, што сапраўдны фін апранаецца не па модзе, а – па надвор'і.

...+ 15. Іспанцы носяць курткі. Фіны – загараюць.

+ 5. Італьянскія машыны не заводзяцца. Фіны раз'язджаюць у кабрыялетах.

– 10. Брытанцы ўключаюць каміны. Фіны апранаюць кашулі з доўгімі рукавамі.

– 30. Парыжане замярзаюць на хаду. Фіны на вуліцы ядуць хот-догі.

– 60. Амерыканскі Санта-Клаўс спехам уцякае на поўдзень. Фіны ўключаюць дома кіно і зручна ўладкоўваюцца на канапах.

– 183. Мікробы гінуць. Фінскія каровы жаляцца, што ў даярак халодныя рукі.

– 273. Рух усіх малекул спыняецца. Фіны лаюцца: «Перкель-ле, сённа на вуліцы холадна-а».

– 300. Пекла замерзла. Фіны выйграюць Еўрабачанне!..

Анекдоты сабраў Аляксандр ЗОТАЎ.

Анастасія СКАРКО.

Аляксандр ПЯТРОЎ.

ПАД ВУЛОМ 40°

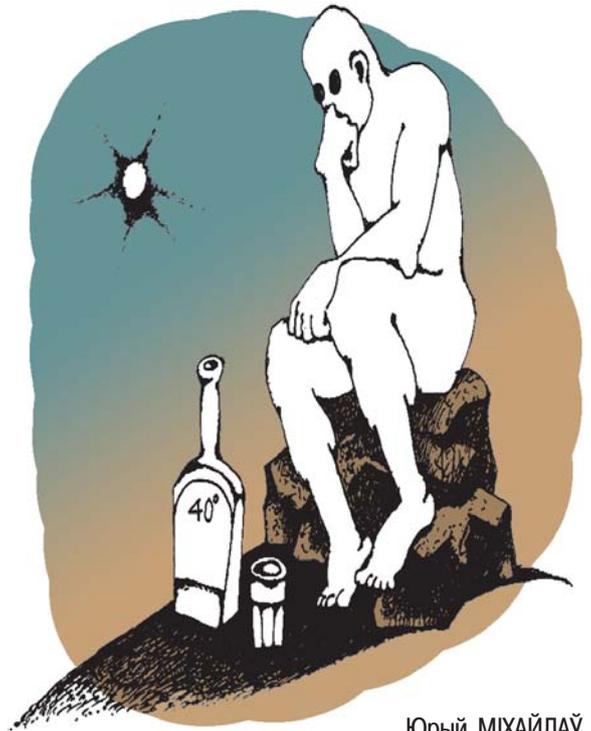
Уладзімір ЦАНУНІН

МНОГА ЦІ МАЛА?

«Ты колькі вадкасці за суткі
Спажыў?» – пытае доктар хітра.
Яму мужчына досыць хутка
Дае адказ: «Палову літра».

Урач здзівіўся: «Гэта ж мала!»
А пацыент зазначыў строга:
«Чаму тады мая казала,
Што п'ю заўсёды вельмі многа?»

г. Вілейка.

Юрый МІХАЙЛАЎ.

Алег ПАПОЎ. х 2.

Міхась СЛІВА

УСМЕШКІ

– Як працуецца? – пытае суседка ў трактарыста
Дзімы.

– Усё па графіку! – бадзёра адказвае той. – Ра-
ніцай заправіў трактар, а вечарам – сам...

* * *

У кампаніі разліваюць гарэлку. Чуюцца пытанне:

– Жора, навошта ты агурок кладзеш у шклянку?

– Каб потым не траціць часу на закусванне!

* * *

Муж прыйшоў дадому п'яны. Жонка давай «выхоў-
ваць». Той стаў агрызацца. Нарэшце жонка супакоілася.

– Ну, чаго замаўчала? – усяляўся муж. – Ужо і га-
варыць са мной не хочаш?

* * *

У аўтобусе едзе мужчына пасля працяглага запою.
Пытае ў жанчыны:

– Які сёння дзень?

– Чацвер.

– А чысло?

– Сёмае.

– Так-так... А месяц, відаць, верасень?..

«...і мора па калена», Мн., 2014 г.

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ і Аляксандр БАГДАНОВІЧ x 2.

ПРЫПЕЎЖЫ

А мой мілы – пчалавод,
Мёду нанасіў на год.
Месяцаў пасля шасці
Стала ўшыркі я расці.

* * *

Будаваў палкоўнік дачу,
Ўзвод салдат туды прызначыў.
Дом зрабілі і адрыну,
«Падарылі» нават сына.

* * *

Баба козак завяла,
Імі не нахваліцца.
Яшчэ б дзеда – не казла,
А то ганак валіцца.

* * *

Не прынёс улову мілы
І дарма хадзіў у лес.
Ў паляванні і рыбалцы
Яму важны сам працэс.

* * *

Праспявала
Соф'я
КУСЯНКОВА,
*Рагачоўскі раён,
агр. Лучын.*

ЗАНЯТА

Салаўя калі пачую,
Дык і сам спяваць хачу я.
Толькі вось якая скруха –
Наступіў мядзведзь на вуха.

* * *

Пакахала я Сцяпана,
Ды ў яго адна загана:
Калі вып'е, дык – «герой»,
Тады сварыцца са мной.

* * *

Выхваляецца Антон:
Перамог мядзведзя ён.
Смешна нам з тае маны:
– А чаму ж мяняў штаны?

* * *

Я схавалася за ліпу,
Напалохаць каб Піліпа.
Ды спалохаў ён мяне –
Ляпнуў ззаду па спіне.

* * *

– Ты чаму не рады, любы,
Як налью гарбаты кубак?
– Ой, каханая, на сон
Налівай лепш самагон!

* * *

Ехаў Янка на кані,
Закусалі авадні.
Мусіў ратавацца –
Пад вярбой хавацца.

* * *

Кажа п'яніца Іван:
– Я куплю табе «нісан»!
Ой, няма даверу
Такому кавалеру.

* * *

Не шанцуе штось Агаце –
Дрэннае надвор'е ў хаце.
Села ціхенька на ўслон
І раскрыла парасон.

* * *

Праспяваў
Уладзімір
ФІЛАТАУ,
г. Мінск.

Міхась ПАЗНЯКОЎ

ДРАЖНІЛКІ

Віця

Віктар, Віця, Віцялей
Засвістаў, як салавей.
Салаўі замоўклі ўраз:
— Хто там гэтак дражніць нас?

Лёша

Лёшка, Лёша, Аляксей
З'еў учора пяць гусей,
Восем качак, індыка,
Не пакінуў ні пярка.

Цімох

Цішка, Цімафей, Цімох
Боб паеў, паеў гарох.
А за вішні як узяўся —
Хутка сад пустым застаўся.

Піліп

Збан варэння з'еў Піліп,
Да Піліпа збан прыліп.

Павел

Паўлік, Павел, Паўлюк
На вярбу забраўся,
Зачапіўся за сук —
Без штаноў застаўся.

Лёля БАГДАНОВІЧ

БУДУЧАЯ НАСТАЎНІЦА

Вольцы нашай — хутка пяць.
Вучыцца яна чытаць,
Маляваць, лічыць, спяваць,
Каб настаўніцаю стаць.

ПЕРАМЕНА

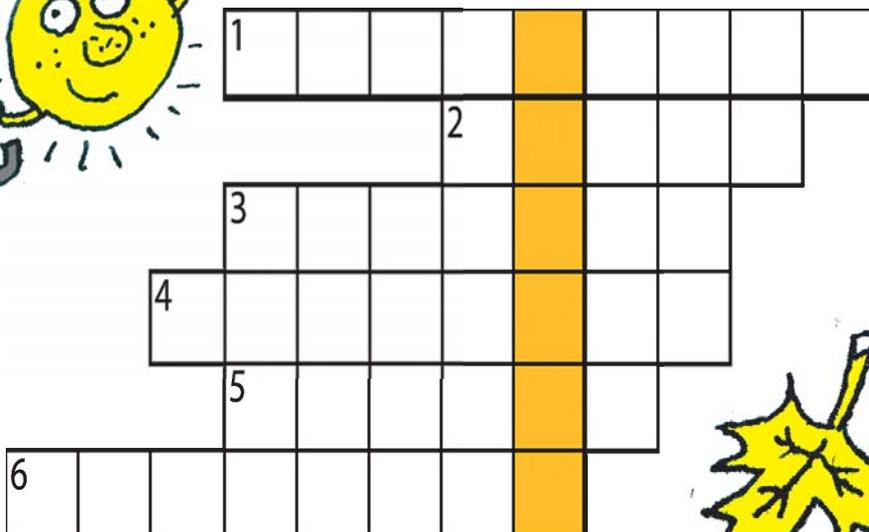
Крычаў Арцёмка безупынку,
Што сілы меў на перапынку.
Адказаць як прыйшлося ўрок —
Нібы вады набраў у рот.

г. Барысаў.

Адгадай пару года

Крыжаванка

Калі ты правільна ўпішаш адказы па гарызанталі, то прачытаеш па вертыкалі назву пары года, якая аб'ядноўвае ўсе словы.

1. Жывёліна, якая наступае на вуха тым, хто не хоча займацца музыкай, а затым упадае ў спячку.
2. «Сын» дуба. Калі высыпае, дык падае на зямлю.
3. Ахоўвае ад дажджу. А можа і ад сонца.
4. «Сумны» месяц для школьнікаў і настаўнікаў.
5. Калі яна дрэва, то мае чырвоныя ягады, а калі куст — чорныя. Узімку імі ласуюцца снегіры.
6. Шэры жыхар багны, які ў казцы сватаўся да чаплі, ды нічога з гэтага не атрымалася... Тады ён паляцеў у вырай.

Склала Алена КЕДА.
Адказы на старонцы 21.

Алег КАРПОВІЧ.

Аляксандр ШМІДТ.

Знарок не прыдумася

«На твары бармэна былі выразныя адбіткі ладу жыцця».

(З успамінаў знаёмага.)

«У большасці выпадкаў пасля заканчэння пікніка чыстая паляна ператвараецца ў сапраўдную звалку смецця. Людзі спакойна сядоць у свае аўтамабілі і без усялякага сораму едуць дамоў. Што даказала і наша акцыя «Чысты бераг».

(З допісу ў рэдакцыю.)

«Тэрмінова аддам у надзейныя рукі самагонны апарат у добрым стане. Работаўнікаў міліцыі прашу не турбаваць».

«Запрашае цырульня «Мілена». У вялікім асартыменце дзіцячыя лялькі і іншыя канцылярскія тавары».

«Прадаецца дом з усімі выгодамі: у суседняй вёсцы ёсць магазін, бар і іншыя зручнасці».

(З аб'яў.)

Выпісаў Міхась КАВАЛЁЎ,
г. Рагачоў.

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Міхал ЗНАЙДЗІЮК.

Наймяльня Міою

Генадзь АЎЛАСЕНКА

Конь у нашых продкаў быў галоўным кармільцам, і гаспадар, які не меў каня, не карыстаўся ў суседзяў аніякай павагай. Таму не дзіўна, што, па меркаванні нашых продкаў, коні мелі свайго апекуна – Вазілу.

Вазілу яны ўяўлялі сабе ў чалавечым абліччы і адзенні, але з конскімі вушамі і капытамі на нагах. Жыў ён у стайні, аберагаючы суродзічаў ад разнастайных хвароб і няшчасцяў.

Калі ўлетку коней пускалі ў начное, Вазіла таксама за імі прыглядаў. Не зусім зразумела, праўда, як ужываліся паміж сабой Вазілы ад розных гаспадароў, калі конскі статак быў агульным для ўсёй вёскі? Магчыма, дапамагаў вартаваць табун ноччу менавіта Вазіла таго гаспадара, чья чарга быць у начным прыходзілася якраз на гэтую ноч. А мажліва, што ў начным нябачна прысутнічалі ўсе конскія духі...

Па начах дух збіраў і прывозіў у стайню нейкую асаблівую траву, якую потым прымешваў у конскі корм. Ад гэтай травы коні лепш раслі і становіліся вельмі дужымі і вынослівымі.

Калі Вазіла лічыўся добрым конскім духам, то ягоны «калега» Кумяльган, наадварот, – злым і вельмі шкодным.

Кумяльган – слова балцкае, і там гэты дух (а хутчэй, нават, бог) лічыўся добрым і клапатлівым апекуном коней. А вось трапіўшы ў беларускую вусную народную творчасць, ён ператварыўся чамусьці ў тыповага

духа-шкодніка. (Такое часам здараецца з духамі альбо нават багамі, што патрапілі ў той ці іншы фальклор ад чужога, суседняга племені, тым больш – варожага.)

Калі Вазілу нашы продкі ўяўлялі сабе амаль чалавекам, то Кумяльган, хоць і меў чалавечае тулава, быў увесь пакрыты конскай поўсцю, і галава ў яго таксама была конская. Гэты дух, дарэчы, мог поўнасцю прымаць аблічча каня, каб падмануць гэтым гаспадара і патрапіць у стайню.

Ну, а патрапіўшы туды, Кумяльган адразу ж пачынаў рабіць сваю чорную справу. Ён усяляк мучыў і псаваў коней, падмешваў у корм шкодныя травы, а, трапляючы ў начное, нацкоўваў на іх ваўкоў, спецыяльна адганяючы для гэтага таго ці іншага каня як мага далей ад табуна.

«А што ж Вазіла? – спытаецца вы. – Як добры дух-апякун ён жа павінен абараняць коней ад усялякай шкоды. Ці, можа, злы Кумяльган куды мацнейшы за добрага і клапатлівага Вазілу?»

На жаль, у нашай міфалогіі я не знайшоў на гэта адказу...

Зразумела ж, Вазіла і Кумяльган, з'яўляючыся добрым і злым духамі, абавязаны былі варагаваць паміж сабой. І, хутчэй за ўсё, у стайню, дзе меўся ўласны Вазіла, Кумяльгану пралезці было няпроста. Магчыма, гэты дух меўся не ў кожнага гаспадара, а толькі ў спраўнага і працавітага. І, відаць, часам Кумяльган мог адолець Вазілу і выжыць яго са стайні.

Словам, бываў Вазіла на кані і пад канём, але заўсёды шчыра апекаваўся сваімі гадаванцамі, каб ніхто не мог сказаць: «Быў конь, ды з'ездзіўся...»

Аляксандр ШМІДТ.

Дзева

Дзева – працаўнік. Для яе праца – гэта сэнс жыцця. Мерна і практычна падыходзіць да пытання адпачынку. Загадзя прадумвае, як будзе адпачываць і што рабіць. Часам Дзеве нават няёмка за марнаванне часу, бо гэта ж лішнія выдаткі!

Адае перавагу недарагому і сціпламу водпуску, з карысцю для здароўя.

Анастасія СКАРКО.

16+

«Вожык» – грамадска-палітычны, літаратурна-мастацкі часопіс № 9 (1572), 2019 год.
Выдаецца з ліпеня 1941 года.

Заснавальнікі: Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Галоўны рэдактар
Юлія Францаўна ЗАРЭЦКАЯ.

Рэдакцыйная калегія: Сяргей ВОЛКАЎ, Навум ГАЛЬПЯРОВІЧ, Мікола ПРГЕЛЬ, Юлія ЗАРЭЦКАЯ, Міхась КАВАЛЕЎ, Казімір КАМЕЙША, Алег КАРПОВІЧ, Міхась ПАЗНЯКОЎ, Уладзімір САЛАМАХА, Васіль ТКАЧОЎ, Мікола ШАБОВІЧ.

Рэдакцыя: Аляксандр КАРШАКЕВІЧ (намеснік галоўнага рэдактара, мастацкі аддзел), Алена КЕДА (аддзел фельетонаў і пісьмаў), Вераніка МАНДЗІК (аддзел літаратуры), Анастасія СКАРКО (мастацкі аддзел).

Адрас рэдакцыі

Юрыдычны адрас: Рэспубліка Беларусь, 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10 а.
E-mail: info@zviazda.minsk.by.

Паштовы адрас: Рэспубліка Беларусь, 220034, г. Мінск, вул. Захарава, 19.

E-mail: a-vojik@yandex.by;

Тэлефон галоўнага рэдактара, намесніка галоўнага рэдактара, аддзелаў фельетонаў і пісьмаў, літаратуры, мастацкага – 244-92-37, бухгалтэрыі – 287-18-81, факс – 284-84-61.

Падпісныя індэксы:

74844 – індывідуальны, 01380 – індывідуальны льготны, 748442 – ведамасны, 01381 – ведамасны льготны.

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку масавай інфармацыі № 520 ад 10.12.2012, выданае Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Выдавец

Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»
Дырэктар – галоўны рэдактар Павел Якаўлевіч СУХАРУКАЎ

Камп'ютарная вёрстка: Святлана ТАРГОНСКАЯ
Стыльрэдактар: Марыя ГІЛЕВІЧ

Падпісана да друку 06.09.2019. Фармат 60x84 1/8. Афсетны друк.
Папера афсетная. Ум. друк. арк. 2,79.

Ул.-выд. арк. 3,56. Тыраж 583 экз. Заказ

Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «БудМедыяПраект».
ЛП № 02330/71 ад 23.01.2014, вул. В. Харужай, 13/61, 220123, Мінск, Рэспубліка Беларусь.

Матэрыялы не рэцэнзуюцца і не вяртаюцца, прымаюцца толькі ў электронным выглядзе.
Перадрукоўваючы матэрыял, трэба абавязкова спасылкацца на «Вожык».
Аўтары публікацый нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў.
Рэдакцыя можа друкаваць матэрыялы, не падзяляючы пазіцыю і думку аўтараў.

© Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, 2019
© РВУ «Выдавецкі дом «Звязда», 2019

Розны падыход

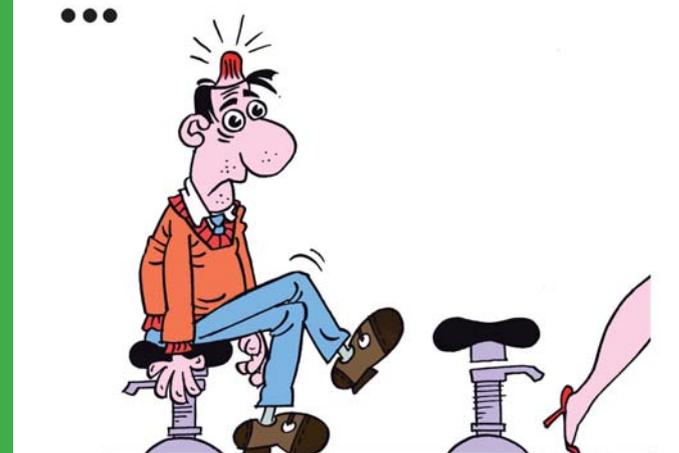
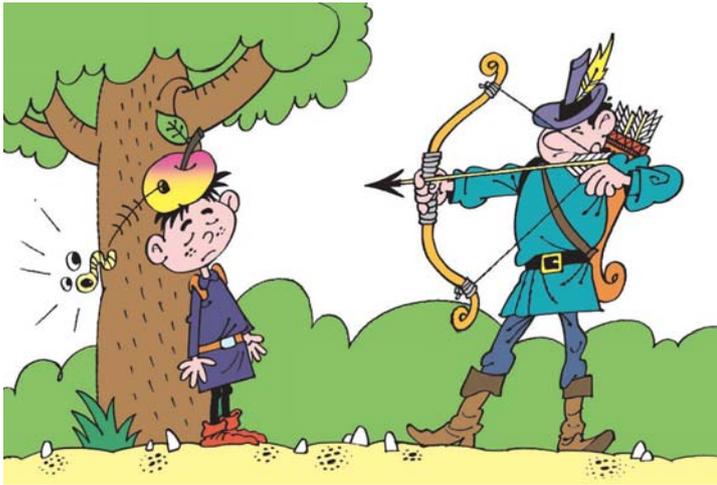
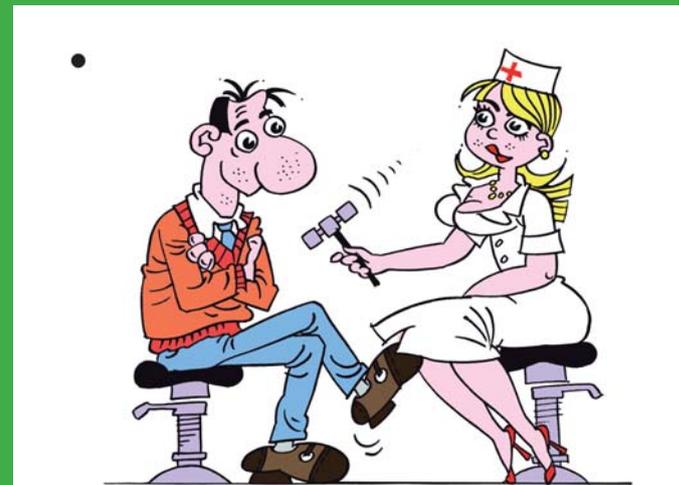
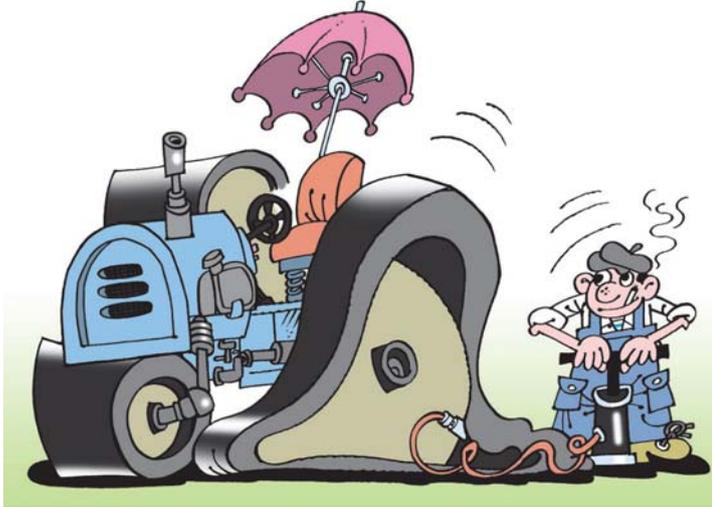
У аптыміста кожны – сват ці кум!
І для гасцей заўжды – вароты насцех.
А песіміст паскардзіцца на шум,
З якім у дзверы грукаецца шчасце...

Сяргей ЛАПЦЭНАК,
г. Мінск.

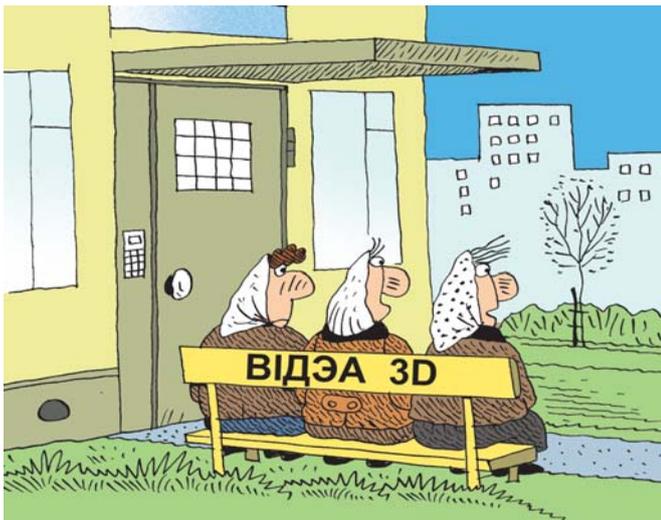

ВЕРНІСАЖ

Малюе
Павел
ГАРАДЦОЎ

Канцэрт па заяўках...

Пётр КОЗІЧ х 3.

Нашы індэксы:

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ – 74844,

індывiдуальны льготны
(для жыхароў
сельскай мясцовасці:
райцэнтры і населеныя
пункты раёнаў) – 01380;

ВЕДАМАСНЫ – 748442,

ведамасны льготны
(для ўстаноў Міністэрства
культуры, Міністэрства
адукацыі) – 01381.

**Выпішы
«Вожык»
і ён да цябе
прыйдзе!**

**ПАДПІСКА НА II ПАЎГОДДЗЕ
2019 ГОДА**

Падпіска на 1 месяц каштуе:
індэкс 74844, цана 5 рублёў 74 капейкі,
індэкс 01380, цана 4 рублі 72 капейкі,
індэкс 748442, цана 16 рублёў 44 капейкі,
індэкс 01381, цана 13 рублёў 23 капейкі.

Падпісачца
можна ў любым аддзяленні
сувязі РУП «Белпошта»,
у кіёсках РУП «Белсаюздрук».
А яшчэ — па інтэрнэце
(з дапамогай пластыкавых
электронных картак,
электронных грошай)
ці праз аўтаматызаваную сістэму
Адзінай разлікова-інфармацыйнай
прасторы (АРИП).

